

[Svend Andersen]

flertal her i Folketinget, men som blev hindret i at blive stadfæstet.

I bemærkningerne til lovforslaget siger boligministeren, at man ikke skal rippe op i gamle sår, og det kan jeg være enig med ham i, men jeg mener ikke, at vi helt kan undgå at se på det år, som såret har efterladt. De, der fik loven udsat, har næppe haft særlig meget glæde heraf. Beboerne har manglet de trygge forhold, hvorunder boligforbedringen skal foregå, og byggefagene har ikke fået den øgede beskæftigelse, som en byfornyelse, gennemført efter lovforslaget i sin tid, ville have givet. Vi har heller ikke fået de samfundsmæssige fordele, der er ved at bevare, at byforny, fremfor at rive ned og bygge nyt. Det er i hvert fald fordele, der foreløbig er blevet forsinket i et par år.

Ligeledes er kommunernes planlægning af den rækkefølge, hvorefter byfornyelsen skulle foregå, blevet udsat, og den erfaring, vi kunne have indhøstet i den mellemliggende periode, og som vi kunne have brugt ved en revision af loven, står vi nu og mangler. I stedet for at genforhandle den gamle lov skulle vi nu have revideret og forbedret loven.

Nu gælder det ikke bare om ikke at rippe op i sårene, men det gælder også om at få fjernet arret efter såret, og derfor er det efter vores opfattelse afgørende, at vi får vedtaget en lov, der kan stadfæstes umiddelbart efter vedtagelsen. Vi vil under behandlingen af lovforslaget være åbne over for eventuelle ændringsforslag, men jeg vil allerede nu fastslå, at det afgørende for os er, at loven bliver vedtaget i en form, der sikrer, at den også kan stadfæstes, og derfor er vores udgangspunkt, at vi ønsker loven vedtaget uændret.

Agnete Laustsen (KF):

I sin fremsættelsestale udtalte boligministeren – ud over det citat, som hr. Svend Andersen kom med om, at han ikke ville rippe op i gamle sår – yderligere, at han på baggrund af det passerende bliver nødt til at fremsætte forslaget i uændret skikkelse.

»Jeg tør«, siger boligministeren, »simpelt hen ikke risikere, at en byfornyelseslov endnu en gang udskydes.«

Det er jo ord, som taler til følelserne, men heldigvis efterfølges de da af ord, som også taler til fornuften, idet boligministeren mere

realistisk tilføjer: »Hermed er dog ikke sagt, at ændringsforslag er uønskede. Det ville tværtimod være glædeligt, om et bredt flertal her i tinget kunne sikre vedtagelsen og stadfæstelsen af en tidssvarende byfornyelseslov.«

Det ville vi fra konservativ side også finde glædeligt, idet vi allerede ved dette lovforslags behandling i marts 1980 udtalte følgende – og jeg henviser til hr. Keld Andersens udtalelser Folketingstidende 1979–80, 2. samling, sp. 6608:

»Det konservative folkeparti er imidlertid generelt positivt over for selve den tanke at forny og forbedre en gammel og nedslidt boligmasse, bl.a. på baggrund af den positive betydning, noget sådant har for beskæftigelsen og for hele samfundsøkonomien . . . «.

Men – og det men vil jeg gerne fremhæve igen i dag, ca. 2 år efter, at vi havde det forslag til behandling – vi stillede en lang række spørgsmål til boligministeren, som alle havde den baggrund, at vi fandt forslaget alt for ambitiøst, alt for dyrt både for stat og for kommuner, alt for uigennemtænkt, alt for indgribende – det var jo også derfor, det blev udsat – og alt for ensidigt, idet bl.a. ejerboliger og erhvervsvirksomheder slet ikke var tilgodeset.

Boligministeren fik ikke sit forslag gennem for 2 år siden, og det tror jeg inderst inde, modsat hr. Svend Andersen, at han er ganske glad for. Ventetiden har nemlig vist, at de indvendinger, vi rejste fra konservativ side, holdt stik. Vi pegede bl.a. på, at det var tvivlsomt, om forslaget ville kunne sætte arbejdsløse inden for byggesektoren i gang her og nu, idet der var tale om meget bureaukrati, inden så komplicerede arbejder kunne iværksættes. Og vi rejste tvivl om, hvorvidt der overhovedet var arbejdskraft til rådighed med den specielle uddannelse og viden, som er påkrævet, når man skal ombygge og modernisere ældre ejendomme.

Så sent som i forgårs bekræftede direktøren for Håndværksrådet i et radio-interview, at byfornyelsesloven kun kunne skaffe arbejde på længere sigt, altså om ca. 3–5 år, hvorimod et forslag, som ofte er fremført fra konservativ side, om et vedligeholdelsesfradrag på 10.000 kr. for momsdokumenterede udgifter ville kunne sætte ca. 15.000 i arbejde straks uden yderligere procedure.